

XV.

Betænkning

over

Udkast til Lov angaaende Barberereringen samt om Afgang til at aarelade og kopsætte.

(Afgiven af Landstingets Udvalg den 6te November 1860.)

Udvalget betragter det forelagte Udkast som en simpel og naturlig Følge af Lov om Handels-, Fabriks- og Næringsdrift af 29 Decbr. 1857 og billigter i det Hele dets Indhold; de enkelte Forandringer, det skal tillade sig at foreflaae, gaae kun ud paa at forøge Udkastets Hensigtsmæssighed, navnlig ved at bringe et Par af dets Bestemmelser i fuldere Overensstemmelse med de factiske Forhold.

Naar saaledes i § 2 Benyttelsen af den Barbererne indrømmede Ret til at sætte Igle, anvende Klysterer, paalægge Plastre samt kolbe og varme Omflag osv. og i § 6 Udvidelsen af den ved en ubstaaet Prøve erhvervede Tilladelse for Enhver til at aarelade og kopsætte — ere gjorte afhængige af „en Læges Anordning“, da formener Udvalget, at denne Forskrift ikke bør optages i Loven, baade fordi det er aldeles umuligt at overholde den, og fordi den heller ikke behøves. De i § 2 nævnte Midler anvendes nemlig ligesaa hyppig uden en Læges Anordning som efter saadan og kunne anvendes uden at forvolde nogenfømhelst Skade; de hertil fornødne Gjenstande udleveres paa Apothekerne uden Recept, og Barberen er altsaa ude af Stand til at forvisse sig, om en Læge har anordnet deres Brug. Ligesaa ufarlig er Kopsætning, hvorimod det ikke skal negtes, at Aareladning, anvendt uden noget lægefhyndigt Skjøn, stundom kan have betænkkelige Følger. Men ligesom saadanne Tilfælde dog i Forhold til den Hyppighed, hvori Aareladning anvendes

uden Lægeskjøn, ere sjældne, saaledes kan det i alt Fald ikke nytte at forbyde, hvad der dog hver Dag skeer og vil vedblive at skee trods ethvert Forbud. Man vil derved kun opnaae det Modsatte, af hvad man tilsigter; man vil muligviis affrække dem, der have underkastet sig den forefrevne Prøve og altsaa besidde den Færdighed, der gjør selve Operationen farefri, fra at aarelade uden Lægeforskrift; men man vil derved tillige henvide dem, der ønske at aarelades efter eget Skjøn, uden at indhente nogen Læges Raad, til Personer, som ingen Prøve have underkastet sig, og som ikke kunne foretage selve Operationen uden Fare. Overhovedet synes den Tid nu at være kommen, da Staten i Erkjendelse af, hvorlidt den i saa Henseende formaaer at udrette, bør overlade sine Borgere selv at varetage deres legemlige Sundhed paa den Maade, de selv ansee for forsvarlig, og indskrænke sin Omsjorg til at ansætte Læger og anlægge Hospitaller, samt middelbart og umiddelbart at give den fornødne Anvisning til en fornuftig Sundhedspleie. Udvalget skal i Henhold hertil tillade sig at foreslaae, at Ordene „efter en Læges Anordning“ udgaae saavel i § 6 som i § 2.

Blandt de Rættigheder, der i § 2 indrømmes Barbererne, skal Udvalget foreslaae tilføjet „at flere Rigtorne“.

Den i § 4 alle Barberer, der holde Barberstue i Kjøbenhavn, paalagte Forpligtelse til at modtage Personer, som paa Gaden ere komne